

ת"פ 1068/11 - מדינת ישראל נגד שלמה כהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 16-11-1068 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט אליאנה דניאל

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלמה כהן

הנאשם

הכרעת דין

שוטר מבחן באנשים הנחזים חרדים, בעלי פאות וכיפות שחומות, נסעים בליל שבת באחת בלילה. הנהג אף נראה משוחח בטלפון.

השוטר חשש שהוא מדבר במחבלים אשר התחשפו לחרדים, שכן הוא יודע כי חרדים אינם נסעים ברכב במהלך השבת, ולפיכך מבקש מהנוסעים לעזרו את רכבם ובודק את זהותם ואת הבעלות ברכב.

בבדיקה מתברר כי הנוסעים אינם בעלי הרכב, וכי אחד החלונות ברכב שבור והזוכיות המונופצות ניכרות על המושב.

השוטר מחליט לעורר חיפוש ברכב, וברכב נמצא מצ'טה שאורע להבה 38 ס"מ.

אם בוצע החיפוש כדין?

זהו המסדר העובדתי במקורה שבפני. לאחר שבחןתי את טענות הצדדים ואת העדויות שנשמעו בפני באופן בלתי אמצעי, נמצא כי החיפוש נעשה כדין, ולפיכך אין מקום לפסול את הראייה שנטפסה במהלך.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המחייב לו עבירה של החזקת סכין, בניגוד לסעיף 186(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 14/5/16 בשעה 01:38 או בסמוך לכך, הנהג הנאשם ברכבו יחד עם אחר. במהלך חיפוש שנערך ברכב על ידי שוטרים, נתפסה ליד מושב הנהג סכין גדולה מסוג "מצ'טה".

ההגנה תלתה יהבה בתיק זה בטענות בדבר העדר הצדקה לביצוע החיפוש ברכב, כמו גם בהפרת זכויות אחרות של הנאשם, על פי הנטען.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

יש אמר כי מלבית הילינה ההגנה גם על עצם עיכוב הרכב על נסעיו בליל שבת, ואולם בהמשך זנחה טענה זו, והסכמה כי עצירת הרכב כדי לוודא שנוסיעו אינם מחבלים היא לגיטימית. לפיכך מיקדה ההגנה טענותיה במעשי השוטרים לאחר שהובילו בבדיקה כי מדובר ביוזדים דתיים ולא במפגעים פוטנציאליים, וטענה כי החיפוש נעשה ללא עילה ולא קבלת הסכמה, ולפיכך עתרה לפסילת הראות שהובילו בעקבות החיפוש. יאמיר כבר עתה כי בדיון זנחה ההגנה את טענתה הראשונית. החלטה בדבר עיכוב רכב ובדיקה ישבי מתקבלת בשבריר שנייה, על סמך נסויינו והערכתו של השוטר את שהוא רואה לפני. כאשר שוטר מבחין באנשים בעלי חזות חרדיות נסועים בליל שבת, שעה שהנוהג אוחז בטלפון بيדו ובמצח פנית פרסה, ומתעורר בלבו חשד שהוא מדבר במחבלים המתחופשים לחרדים, וכי הם אינם מודעים לכך שעלה דרך הכלול חרדים אינם נסועים בשבת, אין מוצאת כי יש לצפות מהשוטר לאפשר לרכב, על ישביו, להמשיך בדרך כלל בבדיקה. לפיכך בדיון עצר את ישבי הרכב בבדיקה.

השוטר רונן כהן (להלן: "כהן" או "השוטר"), העיד כי שימש במועד הRELONNTI כראש משמרות הסיטור בתחנת ראש העין, ושזה לבדו בNICDET. לדבריו, החליט לבדוק את הרכב והוא ישביו, שהתעורר בו החשד המתואר לעיל. הוא הבahir כי יש להבחין בין בדיקת רכב לבין ביצוע חיפוש, וכי כוונתו הייתה לבדוק מי נמצא ברכב, בדיקת תעוזות זהות שלהם, ואת מספר הרכב.

מדובר למעשה בזיהוי ובבדיקה הרכב והוא ישביו, המוכרים לכל המשתמשים ברכב בדרך של שגרה שמהם נעצרים על ידי המשטרה, ומקבילה לעלי עדות השוטר כי אין מדובר בחיפוש.

השוטר הבahir כי חוץ שלא להימצא בלבד מול שני גורמים עיניים בפוטנציה, הוא חשש מפני הסלמת המצב, ולכן נצורך נוספים. משנבדק הרכב התברר כי הוא שייר לאדם אחר שלא היה ברכב. כן שמו השוטרים לב לכך שיש ברכב חלון שבור, וניצפו שברי זכויות על המושב, קרי מדובר בשבר חדש יחסית.

נוכח נתונים אלו - השימוש ברכב שאינו על שם אחד הנוסעים והחלון שנראה כי נשבר זה מקרוב, התעורר חשש כי הרכב גנוב והוחלט על ביצוע חיפוש ברכב. אקדמיים את המאוחר ואבהיר כי כאמור בראשית הדברים, במסגרת חיפוש זה נמצא מצ'טה, אשר הוצאה בדיון, ואורך להבה 38 ס"מ.

מדו"ח הפעולה שערך השוטר, ת/1, עולים פרטים הדומים לאלו עליהם העיד בפניו. בדו"ח צוין כי כאשר נעצר הרכב הנאשם לביקשו, הבחן כי ברכב ישבים שניים בעלי חזות חרדיות, עם פאות, זקן וכיפה שחורה, וכי הגבר לצד הנוהג אף עישן. צוין בדו"ח כי השוטר ביקש מ"צוות אלעד" הגיע למקום לשיע לו, ולאחר בדיקה התברר כי הרכב שייר לתושב ירושלים, שלדברי הנאשם הוא רכש ממנו את הרכב אך לא העביר בעלות.

עוד צוין כי החלון האחורי הימני היה שבור, וניראו סימני זכויות שבורות על הכסא האחורי. השוטר ביקש מהנוהג והנוסע לעורוך חיפוש, הסביר להם כי הם יכולים לסרב וכי סירוב לא ישמש כנגדם, והם הסכימו. משנמצא המצ'טה, טען הנאשם כי קיבל אותה מחבר ושכח אותה ברכב.

כן צוין בדיון כי כמות של שטרות גדולות נראתה מפוזרת ברכב. עוד נמצא שקיות עם מטבעות, השיקות לדברי הנאשם לבעל הרכב. בהמשך מצא אלעד, השוטר הנוסף, סיגירה עם חומר החשוד כסם.

מדו"ח העיכוב, ת/2, נלמד כי הנאשם מסר שרכש את הרכב לפני מספר ימים.

דו"ח הפעולה של השוטר הנוסף, רס"ר אליהו גروس (להלן: "גروس" או "השוטר גROS"), הוגש בהסכמה (ת/4). מהדו"ח נלמד כי הוא ניגש לשוטר כהן, ובחינוי בחלון המנווץ. בהמשך ציין כי התעוורר חشد להחזקת רכוש חדש כגנוב, פגון וסמיים.

בחינת דו"חות הפעולה של שני השוטרים ועדות השוטר כהן בפני מלמדת כי אלו מתישבים זה עם זה וועלם בקינה אחד. משני הדו"חות נלמד כי השוטרים היו מצויים ברכבים שונים, וכי השוטר גROS הגיע על מנת לשוטר כהן, בהתאם לעדותו של כהן בפני.

דו"ח הפעולה של השוטר גROS אף תומך בעדותו של השוטר כהן בכל הנוגע לחשד שהtauורר ולביצוע החיפוש עקב קר. לא לモתר לציין כי ההגנה יתרה על חוקיותו של גROS, ומשם כך מתקבלים דבריו ללא ערעור עליהם וללא חוקה נגדית, באופן התומך בקבלת דבריו (ר' בהקשר זה את **ע"פ 11/7653, ראובן ידען נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 4279/2012**).

גם דו"ח הפעולה של **רס"ר רן דקה**, ת/3, הוגש בהסכמה ללא חוקירות העד. ממנה עולה כי נבדק ונמצא שהרכב לא היה מעורב בארוע כלשהו בירושלים. אף בכך יש כדי לחזק את עדויות השוטרים לפיהן התעוורר חشد בלבם שמא נגנב הרכב או שהנאשם וחברו מעורבים בפעולות עברינית אחרת.

נוכח שילוב ראיות השוטרים, נמצא כי התקיימים חשד סביר לביצוע החיפוש, וזה בוצע לכואורה כדין. יובהר, כי השוטר כהן אמן העיד כי הנאשם וחברו הסכימו לביצוע החיפוש, וכן השיב לשאלת "ב'כ הנאשם כי איןפה עילה". ואולם מיד לאחר מכן הבahir - "**היס"ל שמור אצלי מחשש לשיבוש ראיות או בריחה, אם אני חושב שכרכב גנוב הם יכולות לבrhoch כאשר הרכב מונע**" (ע' 12 ש' 12-16), ונראה כי בדבריו התכוון לדברים שנאמרו לנאשם ו לחברו בכל הנוגע לביצוע החיפוש, ולא לך שהחיפוש עצמו ערך ללא עילה.

אשר לביקשת ההסכמה, הרוי שחדשות לבקרים נתקלים בתי המשפט בשוטרים אשר חרף קיומו של יסוד סביר לביצוע החיפוש, מבקרים ממעלה מן הצורך את רשות מחזיקי המקום לביצוע חיפוש. פעמים מסוים הדבר בנסיבות (השוטר כהן אכן העיד כי ניסה לפעול ברגשות - ע' 14 ש' 3-1); פעמים מסוים הדבר במחשבה כי קבלת הסכמה תפוגג את התנגדות החוקרים והחשש להסלמה, ופעמים נובע הדבר מטער בלבול וחוסר הפנמה שבהתאם להלכת בן חיים (רע"פ 09/10141, אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(1), 5259/2012(03/2012)), עסקין בשני מסלולים שונים של חיפוש - חיפוש בהסכמה, לעומת חיפוש הנעשה מכח חשד סביר, או אז לא נדרשת הסכמה.

נראה כי בית המשפט הוא המופקד על הקביעעה אם החיפוש נעשה כדין ואם התעוורר חasad סביר. בפס"ד בן חיים נקבע בהקשר זה כי:

"מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שעריך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיימים חשד סביר המצדיק ערכיבת חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצאה וחד-משמעות. שימושו של מבחן זה מבוסס על נסיבותו הפרטניות של כל מקרה ומרקם, על המידע שהוא בידי השוטר בעת ערכיבת החיפוש ואף על ניסיונו ושיקול דעתו

המקצועים של השוטר שערך את החיפוש".

- IC -

"נוכח אופיה וטיבה של הסמכות לעירית חיפוש על גופו של אדם, בכליו או בبيתו כאשרinan מדבר בחיפוש "פולשני", הותיר המחוקק את ההחלטה על עירית חיפוש מסווג זה לשיקול דעתו הפרטני של השוטר. הרף שנקבע לכך הינו, כאמור, "חשד סביר" או "יסוד להניח". יש לזכור כי ההחלטה האם התקיים הרף הנדרש מתאפשרת בסביבות של מילוי תפקיד, בלחש זמן ובדרך כלל בנסיבות אשר עלולות לעורר חשד; כאשר ההחלטה בדבר עצמת החשד מתחייבת על אתר".

בית המשפט העליון הכיר, במסגרת פס"ד בן חיים, בכך שמספר נסיבות מחשידות, ובהן שעת ביצוע המעשה, עשויות להקים חשד סביר לביצוע חיפוש.

נוכח דברים אלו, הרי שמשהבחנו השוטרים בנאים ובחבשו כשם נהגים בשבת, כשהם מבצעים פניות פרסה ומשוחחים בטלפון, נהגים ברכב שאינו בבעלותם, ובו זכויות שבורות, הרי שיש בכל אלו כדי לעורר חשד סביר. אף אם נתעלם מהנסיבות אשר עוררו את תרעומת הנאשם, כגון ההפנייה לעצם נהיגתו בשבת, הרי שאף לו היה מדובר בהאגה באישון לילה ברכב שאינו בבעלותו הנאשם, ובו חלון שבור וזכויות פזורות, כאשר ההחלטה בדבר עירית חיפוש נעשית על פי שיקול דעתו ונסויונו של השוטר עורך החיפוש, ומתאפשרת בנסיבות, די בשילוב הנסיבות האמור כדי להביא לסבירות המסקנה בדבר גיבוש קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה, ולפיכך ביסוס עילית חיפוש כדין.

וטעם כי אין מוצאת חשיבות בשאלת מי מהשוטרים הבחן לראשונה בחלוון השבו, שכן הוכח בפניו כאמור כי החיפוש נעשה על ידי שני השוטרים ייחודי, ומכך עילה אשר התגבשה, אף אם גיבוש העילה נעשה בהתבסס על שילוב בין פרטיים שונים בהם הבחנו השוטרים.

נוכחה מסקנה זו כי החיפוש נעשה כדין, ומהתעוורה עילה לביצועו, אין מוצאת מקום לדון בעוננות ההגנה אם ניתנה הסכמה מדעת. יוזכר, כי דרך המלך לביצוע חיפוש מעוגנת בחוק, ולא בקבלת הסכמה. נקודת המוצא לבחינת חוקיותו של חיפוש ברכב מצויה בהוראת סעיף 71(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו - 1996, הקובל כי -

"**היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעוצר וסביר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או את קורבנה או כדי לאתר ראייה הקשורה בעבירה, רשיי הוא להוראות ל傿ב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור.**

נוכח דברים אלו, נמצא כי החיפוש ברכב נעשה לכוארה - בהתאם לעדויות השוטרים, כדין, ואין מוצאת בסיס לעונת ההגנה כי גמלה בלב השוטר ההחלטה "لمצא משהו" כנגד הנאשם בכל מחיר.

בחנתי את גרסת הנאשם וחברו להשתלשות האירועים, והאם יש בהן כדי לשנות מהמסקנה הלאכורת לפיה נעשה החיפוש כדין.

הנאשם העיד כי הגיע בנסיעה מירושלים, דרך אלעד, כשפניו מועדות לבית חולים בצפון, שם היה מאושפז ابوו של חברו (יובהר בנסיבותיו זו כי נבדק ונמצא כי אכן ابوו של החבר היה מאושפז באותה עת). הוא טען שלא עשה פרסה ולא

שוחח בטלפון, ואולם טענות אלו כלל לא נטענו בפני השוטר.

עוד טען הנאשם, כי בגין שוני שני שוטרים, בגין עוללה מעודיעות השוטרים - כי אלו הגיעו בגין נפרדות. כן טען שהשוטר כהן כלל לא ערך את החיפוש ברכב, אלא שהוא לצדוניו, שעה שצוות אחר ביצע את החיפוש.

הנאשם הוסיף וטען כי לאחר שכרכזו להם לעצור, הוא וחברו הגיעו אל בגין, וכי בחיפוש ברכבו נמצאה סכין מתחת למושב, וشرطות כסף אותו משך לבנק באותו יום, ליד בלם היד.

אשר לחלוון, העיד כי זה היה שבור שנה שלמה, וכי שבר אותו שכן איבד את המפתח לרכב. ואולם לטענתו לא היו שבירי זוכיות מאחור, שכן הוא מסיע ברכב את ידיו, וניקה את השברים.

יצוין כי במשטרת (ת/5), טען כי שבר את החלון ברכב ביום שישי הקודם. עוד יצוין כי הוא נחקר במשטרת אודוטה הכספי שנמצא ברכבו, ובחקירהתו נטען בפניו כי היה בדרך לbijoux עבריה.

משנאמר לו בחקירה נגדית כי במשטרת אמר שבר את החלון שבוע קודם לכן, אישר כי אם כך אכן איזה כר היה.

עד ההגנה, יצחק סיסיה, העיד כי השוטרים לא הסבירו לנאים ולן דבר, ורק לפני סוף החקירה במשטרת נאמר להם שהחשד הוא גניבת רכב. בחקירה נגדית טען כי אינו זכר אם עישן סיגירה, ואין זכר אם נאמר להם שהרכב נבדק בשל חשד להחזקת סמים ונכס גנוב.

בעת חקירתו במשטרת באזהרה, בחשד לסייע בגניבת רכב (ג/2), שמר העד על זכות השתייקה, ומסר כי אינו מדבר עם שוטרים בכלל, עם חוקרים בפרט. הוא נשאל בדבר הבעלות ברכב, החלון השבור והסכין, ואולם כאמור בחר שלא להסביר לשאלות החוקר.

לאחר שבחןתי את עדות הנאשם אני נתונים אמון בגרסתו. כאמור, טענות הנאשם באשר להגעת השוטרים יחדיו נסתירות בעודיעות השוטרים, וכן גם טענתו כי השוטר כהן לא ביצע את החיפוש. יתרה מכך, התרשםתי כי הנאשם הגדים והעצים את מעשי השוטרים בעדותו, כאשר העיד כי אלו תלווה את צידי הדלתות בעת ביצוע החיפוש, טענה שלא נטענה קודם לכן ולא הובאה ראייה בדמות תמונות על מנת לבססה.

כך גם אנחנו נתונים אמון בגרסת חברו. העד כאמור בחר שלא להסביר על השאלות במשטרת, ובפניו הייתה עדותו מגמתית וכוכנה להשחתת השוטרים. הוא הפגין זכרון סלקטיבי, ולא זכר, כמפורט לעיל, סוגיות שהיה בהן כדי להבהיר מה נאמר לנאים ולן בסמוך לעצירת הרכב וביצוע החיפוש.

לאחר שבחןתי את עדויות הנאשם וחברו אל מול זו"חות השוטרים ועדות השוטר כהן, מудיפה אני את גרסת השוטרים. טענות הנאשם וחברו כי גרסת השוטר גروس לפיה הנאשם וחברו ישבו ברכב כשהגיעו לשם אינה נכונה, לא נטענה בפני גROS, על חקירתו כאמור יתרה ההגנה.

גם הגרסה כי השוטרים הגיעו בגין אחת אינה עולה כאמור עם זו"חות הפעולה של שני השוטרים, וכן גם טענתה הנאשם כי מקום הגיעו גם נידית שלישית, טענה לה אין זכר בדו"חות השוטרים.

לא לモותר לציין כי טענות הנאשם כי כלל לא דבר בטלפון ולא עשה פרסה, לא נתענו בפני השוטר שהעד בפניו, וכן גם לא נתען בפניו כי ברכוב לא נמצא זוכיות.

יודגש כי נוכח טענת הנאשם לפיה השוטר الآخر ביצע את החיפוש בפועל ולא השוטר כהן, ויתרתו ההגנה למעשה לשיטתה על חקירת עורך החיפוש, ולא הטיחה בו את טענותיה בדבר הפגמים שנפלו בחיפוש.

נוכח האמור לעיל, נלמד ממכלול הראות כי לאחר עיכוב הרכב נבדקה תעודה זהות של הנאשם, נבדקה זהות בעלי הרכב, נבדק אם הרכב היה מעורב בפעולות עברינית, וכן הבחינו השוטרים בחלוון שבור ובשבר זוכיות. נסיבות אלו הקימו חשד סביר, ומכוון בוצע חיפוש חוק.

איני מתעלמת מטענות ההגנה בדבר שרשרת פגמים אשר נפלו לשיטת ההגנה בתשאול הנאשם ובעיכובו. נתען כי הנאשם לא הוזהר טרם התשאול, לא הודעה לוUILת החיפוש, לא הודיע לו כי הוא מעוכב, ועוד.

יוטעם כי אין בידי להכריע בטענות הנאשם בדבר הפרת זכויותיו בכל הנוגע למשך החקירה והעיכוב, משיוותה ההגנה על זימון גובה ההודעה, אליו לדברי השוטר כהן צריך להפנות שאלות אלו, שכן מדובר בשלבים בהם הוא עצמו כבר לא היה מעורב.

בפסקת בתי המשפט מהשנים האחרונות, ובכללה פס"ד בן חיים, חדדו חובות המשטרה והודגש הצורך להקפיד על זכויותיהם של חסודים. עם זאת, מושכלות היסוד הן כי בתנאים המפורטים בחוק ובפסיקת, יכולה המשטרה לבצע חיפוש, במטרה לאפשר לה לבצע את תפקידה ולמנוע ביצוע עבירות.

אף אם יצא מנקודת הנחה כי נפלו פגמים בעיכוב הנאשם וחברו, בתשאול שנערך להם וכיוצא בכך, ואני קובעת זאת, הרי שהרשעת הנאשם מבוססת על פירות החיפוש, אשר נעשה כדין, ואי מתן הסבר להימצאות הסcin ברכב.

בע"פ 5121/98 ישכרוב נ' התובע הצבאי, נקבע:

"...בדרך-כלל, קבלתה במשפט של ראייה שהושגה תוך פגמים טכניים ושוליים לא תפגע באופן משמעותיו של הנאשם להליך הוגן, ולפיכך לא תקום עילה לפסילתה..."

בהתקام לדוקטרינת הפסילה הפסיכית אשר גובשה בפסק"ד ישכרוב, אף אם נפלו פגמים בדרך עירicht חיפוש, הרי שלא בהכרח יפסל החיפוש על תוכאותיו החפציות. נפסק כי יש לבחון את נפקות הפגם ואת השפעתו על קביעות הראייה שנתפסה, וכי על בית המשפט להפעיל שיקול דעת וערוך איזונים בהתאם לנסיבות המקרה, ובכלל זה לשקל את מהות ההפרה ואת עצמת הפגיעה בזכויות הנאשם.

כן נקבע כי יש ערוך איזון בין האינטרסים הציבוריים והנדרך לאפשר למשטרה לאכוף את החוק ולמלא כראוי את תפקידיה, לבין זכותו של הנאשם להליך הוגן.

בקשר לכך נקבע בע"פ (מחוזי מרכז) 15-02-28090 מדינת ישראל נ' אדרי -

"ברוי כי גם אם נפלו פגמים בעיכוב ובתשאול של המשיב בשטח, אין פירושו של דבר הוא כי בהכרח תפסלה הראיות שנתפסו".

בחינת מכלול הנسبות מלמדת כי לא הופרו זכויותו של הנאשם בכל הנוגע לביצוע החיפוש. אף אם אין כי הייתה הפרה של זכויותו, בא ידועו את עלית החיפוש, איני מוצאת כי האישון הראי הוא בפסילת הראה אותה הניב החיפוש.

טרם סיום אתיחס לטענות הנאשם ועד ההגנה כי בעת עיכובם וחקירותיהם בישו השוטרים את השניים והשפלו אותם. הנאשם העיד כי השוטר שאל אותו מדוע הם נסעים ברכבת בשבת, וביש שאל נסיעתו זו. עד ההגנה העיד כי הוא נשאל מדוע הם בעלי פאות זקן, באופן אשר גרם לו להסיר את כיפתו מראשו.

דברים אלו קיבלו אישור בעדות השוטר כהן, אשר אישר כי שאל את הנאשם למטרת נסיעתם, ואף סבר שהסיטואציה שתוארה בפניו בכלל הנוגע לאשפוז אביו של החבר, אינה עולה כדי פיקוח נפש, מנימוקים הלכתיים שונים אשר אינו מוצג מקום לפרטם. לפיקח, סבר השוטר כי מדובר בשקרים המתbezים לחרדים.

לモתר לציין כי אין זה מעניינה של המשטרה לבדוק בצדiquותם של חסודים ולבחוון האם מעשייהם הולמים את ההלכה אם לאו, ואוי לנו אם בכר תעסוק המשטרה.

אל מהם לשוטרים לבדוק האם נסיעתם של אזרחים מוצדקת מן הבדיקה ההלכתית ואם הנسبות שתוארו בפניהם עומדות כדי פיקוח נפש. על השוטר להתמקד בביצוע מלאכתו כפי שהוא הוגדרה לו, ועיקרה - אכיפת החוק והשלטת הסדר הציבורי. לא בבדיקה ההלכה ודקדוקיה.

בהתאם לחוק, בשונה מההלכה, מותר לכל אדם לנסוע בשבת, ומשום כך, ככל שתשאל החשוד חורג מהצורך להפגיג חישד בדבר קיומ עבירה, הרי שאינו הצדקה לתחקור זה, ובודאי שאין הצדקה לגרום לאדם צזה או אחר אי נעימות בשל חילול שבת הנטען.

סוף דבר - משבוצע החיפוש כדין ונמצאה סכין, על הנאשם ליתן הסבר להחזקתה. יזכיר כי בהתאם לחוק, ככל שהוכיחה המאשימה את החזקת הסכין מחוץ לחצרים, עבר הנטול אל הנאשם להוכיח כי החזק בסכין למטרת שרפה. הנאשם לא כפר בפניו בהחזקת הסכין, אולם לא נתן הסבר להחזקה זו, ולא טען למטרת שרפה.

בחקירה נגדו סרב הנאשם לשאלות כלשהן העוסקות בהחזקת הסכין. במשטרה טען כאמור (ת/5), כי קיבל אותה במתנה מחבר.

נוכח דברים אלו, הרי שאף לו הייתה מקבלת את טענות ההגנה בדבר פגמים שנפלו בתשאול הנאשם ובעיכובו, ופוסלת ראיות אלו, כאמור אין קובעת כך, הרי משנדחו טענות הנאשם באשר לחוקיות החיפוש ולא ניתן הסבר להחזקת הסכין, די בראיות שהציגה המאשימה על מנת להרשיע את הנאשם במיחס לו.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ח, 14 דצמבר 2017, במעמד הצדדים